

МЖДРЕЦЪ И ПРОСЕКЪ

Въ старо време имаше единъ мждрецъ. Неговото име бѣше прочуто по цѣлата страна. Всички го почитаха и уважаваха.

Еднажъ въ кжщата на мждреца имаше събрание. Бѣха надошли приятелитѣ му и първенцитѣ отъ града да слушатъ мждритѣ му поучения.

Предъ вратата на мждреца се яви единъ просекъ. Това бѣше познатия на цѣлъ градъ разсипникъ и нехранимайко, който пропиля бащиното си богатство. Той осиромаша съвсемъ и понеже бѣше вече старъ, а и не знаеше нищо да работи, тръгна да проси. Всички го презираха и отбѣгваха.

Просекътъ потропа на вратата и попроси милостиня.

Мждрецътъ му даде една монета и го изпрати. Гоститѣ останаха зачудени отъ постъпката на мждреца и го укориха.

— Вие помагате на единъ нехранимайко, който пропиля цѣлото си богатство, на единъ мързеливецъ, който не иска да работи; вие насърдчавате лѣнността... казваха тѣ.

— Не, отговори мждрецътъ, азъ не помагамъ разсипника, който пропиля имането си; азъ не помагамъ и мързеливеца, който не иска да работи. Азъ дадохъ милостиня на човѣка, който сега страда, който сега се мжчи, гладува, защото е неспособенъ за никаква работа. Предъ менъ не дойде единъ разсипникъ, а единъ нещастникъ, който самъ си докара нещастieto. Него азъ помогнахъ.

Д. Ч.